

Referaat: Droes bij het paard

Delph KM, Beard LA, Trimble AC, Sutter ME, Timoney JF, Morrow JK. Strangles, convalescent *Streptococcus equi* subspecies *equi* M antibody titers, and presence of complications. J Vet Intern Med. 2019;33:275-279.

Droes is een zeer besmettelijke ziekte van het paard en wordt veroorzaakt door de bacterie *Streptococcus equi* subspecies *equi*. Een infectie wordt in de regel gevolgd door antilichamen in het bloed gericht tegen het zogenoemde M-eiwit van de bacterie. In een observationele klinische studie werd een ernstige droesuitbraak op één bedrijf met 48 paarden gevolgd. De belangrijkste doelstelling was om te bezien of de hoogte van de antilichaamtiter gerelateerd zou zijn aan het optreden van complicaties, hetgeen natuurlijk door een clinicus wordt toegejuicht. De aanwezige paarden werden ingedeeld in een viertal categorieën, te weten klinisch onverdacht, ongecompliceerde infectie, persisterende luchtzakinfectie en persisterende luchtzakinfectie met complicaties. Onder een persisterende luchtzakinfectie werd verstaan ten minste 40 dagen positief getest middels kweek of PCR op basis van een nasopharyngeale swab of luchtzakspoelsel. Een ongecompliceerde infectie betrof tenminste één van de volgende klinische verschijnselen: koorts, verminderde eetlust, purulente neusuitvloeiing en submandibulaire of retropharyngeale lymfadenopathie. Een gecompliceerde infectie omvatte purpura hemorrhagica, abcedering caudaal van de retropharyngeale lnn., secundaire infecties en dysfagie. Serologisch onderzoek werd verricht 8 (n=48 paarden), 12 (n=18) en 28 (n=36) weken vanaf het begin van de uitbraak. Op het betreffende bedrijf had de droesuitbraak een verloop van ongeveer een maand, maar werd helaas in het geheel geen informatie verstrekt over de bedrijfshistorie. Van de aanwezige dieren ontwikkelde 58% (n=28) klinische verschijnselen en hun gemiddelde leeftijd was 16 jaar (spreiding 6-36). Hiervan betrof het bij 39% van de dieren een ongecompliceerde infectie, 21% persisterende luchtzakinfectie en 11% persisterende luchtzakinfectie met complicaties. Bij de paarden met persisterende luchtzakinfectie werd bij 25% de aanwezigheid van chondroïden in de luchtzakken vastgesteld. Acht dieren waren eerder gevaccineerd tegen droes, maar hiervan ontwikkelden er 3 (38%) klinische verschijnselen, waaronder één dier met een ongecompliceerde infectie, één met een persisterende luchtzakinfectie en één met een persisterende luchtzakinfectie met complicaties. Een viertal van de 28 dieren (14%) met klinische verschijnselen werd geëuthanaseerd en zij waren allen behept met complicaties. Acht weken na infectie vertoonden alle dieren een leeftijdsonafhankelijke titerstijging variërend van 1:400 tot 1:25600. Dieren met klinische verschijnselen vertoonden een significant hogere antilichaamtiter (1:12800) dan klinisch onverdachte dieren (1:1600). Een antilichaamtiter groter dan 1:12800 had een sensitiviteit van 75% en een specificiteit van 43% ten aanzien van complicaties, terwijl een antilichaamtiter groter dan 1:12800 een sensitiviteit van 67% en een specificiteit van 42% had ten aanzien van persisterende luchtzakinfectie. De mediane antilichaamtiter verschilde niet significant tussen gevaccineerde en ongevaccineerde paarden. De gemiddelde antilichaamtiter was op 12 weken 16% lager in vergelijking tot die op 8 weken en na 28 weken was deze met in het totaal 76% gedaald. Geconcludeerd werd dat alhoewel een verhoogde antilichaamtiter gericht tegen het M-eiwit reden kan zijn tot nadere screening op dragerschap, dit niet samen hoeft te gaan met complicaties van droes.